

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

פרשת נח
שנת תשפ"ז

גליון
קע"ב

שיעורי חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

- סבלנות ואהבה -

העבודה הקשה של המלמד בתחלת השנה

מלמדים יקרים ואהובים, תלמידי היכל הקדוש, די בכל אתר ואתר. היות והתחלנו שנה חדשה, אני רוצה עוד פעם לחזור על כמה נקודות נחוצות שצריכים תמיד לחזור עליהן. האמת היא שאני מדבר אל עצמי; אל תחשבו שאני לא צריך חזק, אני גם צריך חזק בעבודה שלי לחזק בחורים, אלא שעל הדרך כבר יוכלו המלמדים גם לקבל תועלת מהחזק לעצמם.

אני מבקש מהמנהלים של התלמוד תורה שלנו, שישמיעו את השעור הזה לכל המלמדים, כי מלמדים צריכים הרבה חזק לעבודה שלהם; מלמדות זו עבודה קשה, ובפרט בהתחלת השנה זו עבודת פרך.

קדם כל, כי צריכים להעמיד דרך ארץ חזקה בפתח, שנית, כי הרי המלמד גדל עם הילדים, בסוף השנה כבר מתרגלים לשכל ולשפה של ילדים שהם כבר יותר מבגרים בשנה, ובהתחלת שנה מקבלים ילדים חדשים שהם צעירים בשנה מהתלמידים הקודמים, ומאד קשה להתרגל לשכל ולשפה שלהם.

אני זוכר כשהייתי מלמד בכתה ט', היה לי קשה מאד בתחלת השנה להתחיל את השנה עם תלמידים חדשים, הייתי חושב: 'הלואי והייתי יכול ללקח עם התלמידים של שנה שעברה וללמד אותם שנה נוספת, כי הילדים החדשים שנכנסו אלי עכשו מכתה ח' הם צעירים בשנה מהילדים

הסעודות?" ואברהם אבינו ענה: "לא צריכים לשלם כלום רק צריכים להודות", ואז הם אמרו לו: "תודה רבה", אמר להם אברהם אבינו: "לי אתם מודים? אני לא הבעל הבית, יש בעל הבית אחר", והם שאלו: "איפה הבעל הבית?" והוא ענה להם: "הבעל הבית למעלה", והם התפללו: "מה יש למעלה?" והוא אמר להם: "יש בורא עולם!" וכך הוא התחיל לדבר ולשוחח אתם מהקדוש ברוך הוא; הוא ישב ושוחח אתם בקלילות, כמו שאחד משוחח עם חבר בקלילות, וכך לאט לאט הוא החדיר את הקדוש ברוך הוא בעולם.

זהו למוד חשוב שמלמדים צריכים לדעת; כשהילדים מבלים ויש להם את ההנאות הילדותיות, הם אוכלים את הסעודות, נותנים להם ממתקים, או שהם משחקים, אז זה הזדמנות מאוד טובה להכניס בהם אמונה ויראת שמים, כי אז זה נכנס בנעימות ובשמחה.

נעים ושמח בכתה

מלמדים יקרים, חשוב מאד שיעשו אוירה שמחה בכתה; אם יש אוירה שמחה אז הלבבות פתוחים ומצליחים עם הלמודים ועם למדת מדות טובות וכך הלאה, אבל אם יש אוירה עוקצנית, אוירה מתוחה, המלמד לא מפסיק לצעק ולתת מוסר - נסגרים הלבבות והמוחות, ואין הצלחה.

בכל פעם שנכנסתי למוהרא"ש, מוהרא"ש אמר לי עוד פעם: "תדאג שתהיה אוירה שמחה בישיבה, כי רק כך הבחורים ירצו לקבל ממך".

בודאי שצריכה להיות דרך ארץ בכתה, בודאי שצריכה להיות משמעת

שיצאו עכשו מפתח ט' ואני מרגיש שאני ממש לא יכול לדבר אתם, הם כל כך ילדותיים, כשאני אומר בדיחה הם לא קולטים את הבדיחה, והבדיחות שלהם הן ממש לא בדיחות!'

ואז אמר לי מנהל התלמוד תורה: "אם אתה לא מסוגל להתרגל לילדים של השנה החדשה - אתה כבר עכשו יכול להתפטר מהמלמדות, כי ככה הולך להיות כל שנה; בהתחלת השנה מתנגעים מאוד עם התלמידים החדשים, לא יודעים איך לדבר אליהם ואיך גורמים להם להקשיב וכו', לאט לאט מתחילים לקלט את השכל שלהם ואת השפה שלהם, ואת המהלך איך לעבד אתם, העבודה נהיית יותר ויותר קלה, בערך בחנכה העבודה כבר עוד יותר קלה, וככה זה הולך עד סוף השנה, ואחר כך מגיעה עוד פעם שנה חדשה עם ילדים חדשים שמרגישים עוד פעם שהילדים הם ילדותיים".

להכניס את הקדוש ברוך הוא בשוחות

מלמדים יקרים, אנו אוהזים באמצע הפרשיות שמספרות איך אברהם אבינו הכניס את הקדוש ברוך הוא בעולם. החכמים הקדושים אומרים (סוטה י) איך החדיר אברהם אבינו את הקדוש ברוך הוא בעולם, לא על ידי מסירת דרשות, רק על ידי נתינת אכל לאנשים; אברהם אבינו הקים אהל גדול וחלק סעודות טובות של אכל ושתיה, תאנים ומיני מתיקה, כלם באו לחטף, ובזמן שכלם אכלו הוא שוחח אתם שיש בורא לעולם.

כשהם סימו לאכל הם באו לשאל: "כמה אנחנו צריכים לשלם עבור

לתוך ריב עם הילד, עד שפבר בטוחים שמגיע לילד עשר סטירות... ומזיקים חס ושלום לילד לכל החיים שלו.

אם המלמד לא יכול לקלט את הפשרון איך לנהל פתה על ידי דבור לילדים עוד פעם ועוד פעם בנעימות, אז כדאי שהמלמד יחשב על מבצע טוב לחלק פרטיסים ולתגמל את הילדים בממתקים, ולילדים היותר גדולים עם דברים קצת יותר יקרים, כדי שהילדים ירצו להשתתף בפתה ולצית, הוא גם יכול לבקש מהמנהל שילמד אותו איך לנהל פתה.

חייבים לאהב את הילדים

מלמדים יקרים, אפשר לחנך תלמיד רק אם אוהבים אותו מאוד.

אם אוהבים מאוד תלמיד מתר לחנך אותו; אפשר לחנך אותו והחנוך יועיל.

אבל אם לא אוהבים תלמיד; אי אפשר לראות את זה מבחוץ, אבל בשקט בתוך הלב שלו - המקום ששם רק הקדוש ברוך הוא שהוא בוחן לבבות יכול לראות שם - לא אוהבים אותו; ביום שהילד לא מגיע לפתה שמחים, אז אין הטר לחנך אותו; ואסור לחנך אותו והחנוך לא יועיל.

כשאומרים לילד שלא אוהבים אותו: **"נו, תתפלל כבר"**, אז אלו מלים מתות ואטומות; אולי עכשו באותו רגע הוא הולך לצית לך פי אין לו ברירה אחרת, אתה הרי יותר חזק ממנו, אבל לחיים שלו זה לא עוז כלום, אם זה עשה משהו - אז זה רק קלקל.

למי מתר להיות מלמד?

רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן ח): רק אחד שאוהב את בני ישראל כמו משה רבנו מתר לו להיות מלמד.

משה רבנו היה מלמד - לא רק לכמה אחת, אלא לכל בני ישראל; קרה שהוא היה צריך ללכת לכמה ימים (הוא הלך לקחת את הלוחות מהשמים) אז הוא מנה ממלא מקום, יהושע בן נון היה הממלא מקום באותם ימים ספורים, וילדי התלמוד תורה הפכו את כל הפתה, הם לקחו חתיכת עץ גדולה בצורת פרה והם שמו את זה על המקום של הרבי שלהם, במקום משה רבנו, והם התחילו לשיר נגון עם מלים שזה הרבי שלהם... כשחזר משה רבנו וראה את מה שהם

לדעת שאי אפשר לצפות מתלמידים שישתנו מיד לטובה; צריכים להגיד לילד עוד פעם ועוד פעם: **"צריכים ללמוד"**, **"צריכים להתפלל"**, עד שזה נכנס ללב שלו.

הרבה פעמים מכניס את עצמו המלמד לעבודה עם דיקנות חזקה, עד שהוא כבר שוכח לגמרי שהם ילדים וצריך אליהם סבלנות, ולכן חשוב מאד שהמלמדים יחזרו לעצמם תמיד את הספור הזה.

מאז שפתחתי את הישיבה עד היום - שהעבודה לא נהיית קלה יותר, נכנסים הרי כל הזמן תלמידים חדשים לישיבה שצריכים לעבד אתם מהתחלה, אני משתמש עם המדרש הזה כמורה דרכי; אני מחזיק תמיד את המדרש לנגד עיני, כדי לזכר שצריכים הרבה סבלנות לתלמידים.

[צריכים לקחת את המדרש הזה גם לעצמנו, להתחזק כשהיצר הרע בא לאדם ומשפיל אותו: 'תסתכל איך התפלה שלך נראית, אתה מתנענע בתפלה כמו תרנגול שחוט שזורק את הראש שלו לכאן ולשם... המוח שלך בכלל לא בתפלה', צריך האדם להגיד לעצמו (כמו שהוא היה מדבר אל תלמיד שלו): אני יודע שהתפלה שלי עדין לא כמו שצריך, ובכל זאת יש לי סבלנות, אני מבקש מהקדוש ברוך הוא שאהיה להיות יהודי כשר, ויום אחד אזכה להיות יהודי כשר].

אסור להרביץ לילדים

מלמדים יקרים, רואים במדרש שהקדוש ברוך הוכיח את אברהם אבינו על שהרביץ לערבי, וזהו למוד למלמדים שאסור להרביץ לילדים.

מלמד צריך לדעת להנהיג את הפתה שלו עם ישוב הדעת, כמו מלך במלוכה שלו, צריכים לדבר אל הילדים בשקט ובנחת עם דרך ארץ, אסור להשתמש עם האמצעי של לצעק על הילדים: **"אתה בול עץ!"** **"אתה גלם!"** או להשפיל ילד, בכל יום להוציא אותו מהפתה.

אני מבקש מכל המלמדים, אם מרגישים לפעמים שצריכים להשתמש עם הידים כדי לתת סטירה לילד, שימסרו את המקרה למנהל, והמנהל ימסר את זה לראש הישיבה... כי ברגע שמתחילים להרביץ כבר נופלים

בפתה, בלי דרך ארץ לא מתחיל כלום, אבל לא זה עקר המטרה; זהו דבר שהתורה הקדושה דורשת כדי שהמלמד יוכל לדבר וללמד את התלמידים שלו ולהכניס את הקדוש ברוך הוא בילדים, אבל עקר המטרה הוא שיהיה נעים ושמח בפתה, שהילדים ירצו לבוא לתלמוד תורה וירצו להאזין למה שיש למלמד להגיד.

ואפילו שמלמד כבר הצליח להעמיד משמעת חזקה בפתה הוא אווז עדין ב-א', הוא עוד רחוק מעקר המטרה, עכשו הוא צריך לעשות אורה נעימה בפתה, שהילדים ירצו להקשיב למה שיש לו להגיד.

צריכים סבלנות

מלמדים יקרים, מוהר"א ש מביא באשר בנחל ספור שהמדרש הקדוש מספר: פעם נכנס אצל אברהם אבינו ערבי זקן בן שמונים, אברהם אבינו נתן לו לאכל, אחרי האכילה הוא שואל את אברהם אבינו: **"כמה אני צריך לשלם לך בעד הסעודה?"** ענה לו אברהם אבינו: **"אתה לא צריך לשלם לי כלום, אתה רק צריך להודות להקדוש ברוך הוא שברא את הכל"**, הערבי לא רצה להודות שיש בורא לעולם והוא לא רצה להודות להקדוש ברוך הוא, אמר לו אברהם אבינו: **"אם אתה לא רוצה להודות להקדוש ברוך הוא על הסעודה, אתה צריך לשלם כסף"**, אמר הערבי: **"לא, אם אף אחד לא משלם - אני גם לא אשלם"**, אמר לו אברהם אבינו עוד פעם בתקיפות: **"או שאתה משלם, או שאתה מודה להקדוש ברוך הוא"**, והם נכנסו לוכוח, עד שאברהם אבינו הוציא את המקל שלו והתחיל להרביץ לערבי הזקן מכות נמרצות עד שהתחיל לצאת דם מהראש שלו, והערבי הלך משם. פתאום התגלה הקדוש ברוך הוא לאברהם אבינו ואמר לו: **"אברהם, אברהם, למה אתה מרביץ לערבי? תניח את המקל! יש לי כבר שמונים שנה סבלנות לערבי הזקן הזה, אני נותן לו כל יום לחם לאכל ובגדים ללבוש, ואתה - אחרי שדברת אליו פעם אחת והוא לא קבל את הדבורים שלך - אתה כבר מרביץ? צריכים סבלנות!"**

המדרש הזה הוא למוד חזק למלמדים, מגידי שעורים ומחנכים,

עשו, הוא אמר להם: "אסור לעשות את זה, תעשו תשובה, תחזרו אל הקדוש ברוך הוא! תדעו שהקדוש ברוך עדן אוהב אתכם (עין גט"ז לו):".

מלמד שנכנס לפתה והוא רואה שהילדים עשו מה שאסור לעשות, והוא מתחיל לצעק על הילדים, הוא מוציא את הרצועה שלו ומחלק מכות רצח, והוא עוד אומר להם: "תאמינו לי שהמכות כואבות לי הרבה יותר - ממה שזה כואב לכם" - כזה אחד אסור שיהיה מלמד, ואסור לו להגיד מוסר, כי אי אפשר לחנוך בן אדם אלא אם אוהבים אותו מאד.

לבקש מהשם יתברך שנאהב את הילדים

ובכן אני מבקש ממכם מלמדים יקרים ואהובים שלי, שתקומו כמה דקות לפני שצריך ותבקשו מהשם יתברך: "רבונו של עולם תעזר לי שאני יאהב את הילדים, שהיום לא אביש אף אחד, ובמיוחד אני מבקש ממה שאני יאהב את הילד הזה והזה שמאד קשה לי לאהב אותם".

אני זוכר כשהייתי מלמד היו לי בפתה שנים שלושה ילדים שהיה לי מאוד קשה להתעסק אתם, הרגשתי שאני נהיה מאוד עצבני מהם, ובכל יום בקשתי מהקדוש ברוך הוא: "רבונו של עולם תעזר לי שאהב את כל התלמידים שלי, מה הייתי עושה עם הילד הזה היה הבן שלי או הנכד שלי? הרי בודאי שלא הייתי מתעצבן ממנו, ולכן אני מבקש ממה שאני גם לא אתעצבן מהתלמידים שלי", וכך בקשתי יום אחרי יום, והקדוש ברוך הוא עזר לי שתוך כמה שבועות מאוד אהבתי כל ילד וגם הם אהבו אותי מאוד. אפשר לברר אצל כל התלמידים שלמדו אצלי באותם השנים הספורות שבהן הייתי מלמד, לכל אחד יהיה רק מה לספר כמה חזק אהבתי אותו, לא תמצאו אף תלמיד שיגיד שלא אהבתי אותו; וכל זה בא על ידי הכוח של תפלה והתבודדות, של לבקש מהשם יתברך: "רבונו של עולם תעזר לי שאני יאהב את הילדים, ושהילדים יצליחו".

אם תאהבו את הילדים, בעזרת השם תצליחו מאוד יפה.

אל תעשו 'ברגז טאנץ' עם הילדים

מלמדים יקרים, אם יש לכם בפתה ילד שלא מכיר במלמד, ולא מעניין במלמד, אסור להתחיל אתו "ברגז טאנץ" (רקוד ברגז)... אסור להתחרות אתו ולחפש איך אפשר להפיל אותו, להוציא אותו החוצה, לשלח אותו הפיתה, או שלא לקחת אותו לטיול.

אם המלמד רוצה להתחרות עם מישהו, שיקח מישהו שהוא בגיל שלו ויראה מי יותר חזק; זה בכלל לא חכמה שמלמד שהוא כבר מעל גיל עשרים יותר חזק מילד בן עשר; זה פשוט שהמלמד נצח, כי הילד הרי הרבה יותר צעיר.

המטרה שלנו היא לא להראות מי יותר חזק, המטרה שלנו היא להחדיר בילדים שיש בורא עולם, ושהילדים יצליחו.

מלמד צריך לזכור, אף ילד לא בא לתלמוד תורה כי הוא רוצה לעשות משהו רע למלמד, או שהוא בכלל רוצה לנהל מלחמה נגד המלמד, הילד פשוט ילדוטי והוא חי לו בעולם שלו.

כשילד מדבר בחצפה למלמד אסור לקבל את זה כפגיעה אישית, צריכים לדעת שזה השפה שלו איך שהוא מדבר אל כל אחד, לאבא ואמא שלו הוא גם מדבר עם השפה הזאת, צריכים פשוט לחנך אותו ולהגיד לו: "לא מדברים כך - לא למלמד, ולא לאבא ולאמא, ולא לאף אדם מבוגר", וצריכים לראות בשכל איך לשמח אותו ולהכניס אותו בתוך הפתה כדי שהוא פן ירצה להשתתף עם הלמודים. וצריכים לבקש מהשם: "רבונו של עולם תעזר לי שאני לא אטעה לחשב שהילדים רוצים לנהל כאן אתי מלחמה, תעזר לי שכל הילדים פן יהיו מענינים במה שאני אומר".

ללגלג על כל הבלי העולם

מלמדים יקרים, צריכים להכניס בילדים אמונה, יראת שמים ותפלה, צריכים לספר לילדים ספורי צדיקים איך שבקשו הרבה מהקדוש ברוך הוא שיזכו להיות צדיקים וכך הם באמת גדלו צדיקים; וגם תספרו ספורים אישיים של תפלה שבקשתם מהקדוש ברוך הוא והקדוש ברוך הוא עזר לכם.

צריכים לספר לילדים את הספור איך אברהם אבינו עשה צחוק מהפסלים, כמו שחכמינו זכרונם לברכה מספרים (בראשית רבה לח, ג): תרח בקש מאברהם שימלא את מקומו בחנות שהיה מוכר בו את העבודה זרה, כי הוא היה צריך לנסע לתקופה קצרה, אברהם נעמד בחנות ואדם זקן נכנס לחנות כדי לקנות פסל, ואברהם שאל אותו: "בן כמה אתה?" והאיש ענה: "אני בן חמשים", אמר לו אברהם: "אוי ואבוי לאדם שהוא כבר בן חמשים, ורוצה להשתחוות לאילל שהוא בן יום!" האיש מאוד נעלב והלך מבלי לקנות את הפסל.

יום אחד הגיעה אשה עם קערה עם קמח טוב, והיא אמרה לאברהם: "הנה לה קמח ותקריב את זה לקרבן לפסלים", לקח אברהם פטיש, הוא שבר את כל הפסלים והכניס את הפטיש בידיים של הפסל הגדול; כשאבא שלו חזר, הוא שאל את אברהם: "מי שבר את כל הפסלים?" ענה אברהם: "אשה הגיעה עם קערה של קמח, היא אמרה לי שאני יקריב את זה, כשהבאתי את זה לפסלים נהיה ביניהם ריב, כל אחד רצה לקחת ראשון מהקמח. אז הפסל הכי גדול קם ולקח פטיש, ושבר את כל שאר הפסלים". אמר לו אבא שלו: "מה אתה עושה צחוק ממני? וכי פסלים יכולים לאכל? וכי לפסלים יש בכלל שכל?" אמר לו אברהם: "ישמעו אזניך מה שפיה מדבר! למה אתה מתפלל לבולי עץ שלא יכולים לעשות כלום?"

ישנם מלמדים שמציגים את הספור עם גבות, הם מביאים לתלמוד תורה בבה, הם בועטים בזה וזורקים את זה, כדי להראות לילדים כמה טפשי להתפלל לבול עץ. אבל אני גם רוצה שיסבירו את זה עם העבודה זרה של היום, ללגלג ולעשות צחוק מהטפשות של רדיפה אחרי כסף ולשחק עם טלפון ועם מחשב, כי אברהם אבינו לגלג לא רק מהפסלים, אלא מכל דבר שמרחיק את האדם מלעבד את השם יתברך.

השם יעזר, שתהיה לכם הצלחה וסיעתא דשמיא, אמן.

האם צריכים להעיר את הבנים בבקר?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

אני לא חסיד ברסלב, ובכל זאת אני לומד בכל שבוע את הקונטרסים השבועיים של עצתו אמונה, אשית עצות בנפשי, שעורי חנוך, ואת גליון היכל הקודש, וברוך השם שמאז היותי בחור, כבר למעלה מעשרים שנה, שאני עובר על הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום בכל שבוע ביום ששי, וגם זכיתי כבר לסים כמה פעמים ששה סדרי משנה עם ברטנורא, השם יעזר הלאה.

ראיתי בקונטרס אשית עצות בנפשי של פרשת אמור שאבא צריך להעיר את הבנים, ולא לצאת מהבית בשהבן עדיין ישן; אבל זה אחרת ממה שאני רואה ושמעתי לגבי הענין של בין הזמנים, כשיש בבית בחור בן שש עשרה, ואנשים תוהים אם האבא צריך להיות השוטף של הבחור, להעיר אותו בזמן לקריאת שמע ולהתפלל, או שיעיר אותו פעם אחת ומכאן ואילך האחריות היא על הבחור בעצמו, והשיטה של כולם היא שאם האבא יותר מידי יעמוד על הראש, הבחור יתרחק יותר.

אני רוצה לדעת אם ראש הישיבה שליט"א סובר אחרת, או שראש הישיבה שליט"א מדבר על ילדים קטנים שעדיין קל יותר לחנך אותם?

אני מקווה לקבל תשובה ברורה בענין, לא תשובה כללית על החשיבות של לעבור על הפרשה וללמוד משניות, שאת זה אני כבר יודע למעלה מעשרים שנה.

ישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת נשא, ח' סיון, אסרו חג, שנת ה'תשפ"ה

... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

זה תלוי באהבה בין האבא לילד; אם יש אהבה - מתר להגיד וצריכים להגיד והדבורים פועלים, כשיש אהבה

בין האבא לילד - האבא יפעל בדבורו, וכשאין אהבה וקרבה - אזי לא פדאי להגיד, כי לא רק שזה לא יועיל, זה רק יעשה יותר גרוע.

זהו כלל גדול וחשוב אצל הורים שרוצים לשנות את התנהגותם של הילדים, ואצל מחנכים שרוצים לחנך את התלמידים, וגם בין פעל ואשה; כשרוצים לפעל משהו, רוצים לומר וכו' - צריך שתהיה אהבה וקרבה. כפי שמצינו אצל הקדוש ברוך הוא, חכמינו הקדושים אומרים (רש"י פרשת ויקרא, פסוק א): "לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדמה קריאה לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשין בו", כשהקדוש ברוך הוא רצה לומר מצוה לעם ישראל, קדם כל הוא קרא ליהודים באהבה, בדרך שמלאכים מדברים בה, ואחר כך הוא אמר מה שצריכים לעשות.

השם יעזר שתצליח בכל הענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת בהעלותך, שנת

תשפ"ה)

אבדתי את הסבלנות שלי, האם מתר לי להיות מלמד?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

עד עכשו גם לא היה לי הרבה סבלנות בתלמוד תורה, ולפעמים אבדתי עשתונות ונתתי מכות, עכשו אבדתי חלק גדול מהמשכרת שלי, ויש לי עוד פחות סבלנות, האם מתר לי להיות מלמד?

ישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת תצוה, שובבי"ם, י"א אדר א', שנת ה'תשפ"ד

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

בהחלט שלא, אם אתה מאבד עשתונות ואתה מכה את הילדים - אסור לך להיות מלמד. מוהרא"ש אומר, מלמד שמשמש עם הילדים - אסור לו להיות מלמד, ואם הוא מחפש פרנסה שילך לעבוד באסוף זבל ויוציא את הפסע על הפחים, כמו שרואים אצל אלו שעובדים באשפה איך הם זורקים את הפחים בכעס ורציחה.

להכות מתוך אבוד עשתונות - זה ההפך מחנוך, בכלל להכות זה לא טוב. רבינו לא הרשה להכות, רבינו הוכיח את רבי נתן על שנתן סטירה לבנו, וזה גם לא היה מתוך אבוד עשתונות, רבי נתן חשב שהבן שלו לא רוצה לצית, להפגס ולשבת ליד האורח שנדף ממנו ריח רע, ורבי נתן נתן לו סטירה, ועם כל זאת רבינו הוכיח אותו: "ילד מכים אותו?" ובדאי פשטאבדים עשתונות ומחלקים מכות על ימין ועל שמאל, אחד כזה אסור לו להתעסק עם ילדים.

השם יעזר שתצליח בכל הענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת כי תשא, שנת תשפ"ד)

מדור חינוך

בקול ברסלב

לשמיעת כל שיעורי החינוך

(באדיש)

מראש הישיבה שליט"א

ב'קול ברסלב'

הקישו 1-2-4-2-1

- שמיני ויהי נמשב -

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (נשים)
שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
079-704-0069

ארצות הברית 212-444-9169 / 845-351-9060 / אנגליה 03303502363
קנדה 438-320-9090

...

קול ברסלב
שיעורים; חזון יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
079-704-0066

ארצות הברית 212-444-9191 / 845-351-0910 / אנגליה 03303502361
קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 11552354370

מייל חזון יומי chizikyomi@gmail.com